

Bevezetés

Imádság az idei karácsony teljességéért

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. ... Mi pedig valamennyien *az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.*” (János 1,14–16)

Felfrissülést hozott számomra az a pillanat adventkor. A gyülekezetünkben valaki éppen a János 1,14–16 szavait imádkozta az istentisztelet előtti imaórán. Isten megadta, hogy a „teljesség” szó átjárja a lelkemet. Fantasztikus élményben volt részem. Mintha átítatódtam volna a Szentlélekkel.

Megéreztem valamit a „Krisztus teljessége” kifejezés valódi jelentéséből. Átéltém a csodát, hogy az Ő teljességéből valóban kegyelmet kegyelemre kaptunk. Ott, akkor úgy éreztem, nincs nagyszerűbb annál, mint az Ő lábainál ülni – vagy a Bibliát olvasni – egész délután, és hagyni, hogy átjárjon az Ő teljessége.

Miért hatott rám olyan erősen ez a teljesség, és miért foglalkoztat olyan szokatlan módon mind a mai napig? Részben azért, mert:

- az, akinek a teljességéből kegyelem árad felém, nem más, mint az Ige, aki Istennél volt, és aki Isten volt (Jn 1,1–2), így az Ő teljessége Isten teljessége – *mennyei, végtelen teljesség*;
- ez az Ige testté lett, egy lett közülünk, és keresett bennünket az Ő teljességével – egy *megközelíthető* teljességről van tehát szó;
- amikor az Ige testben megjelent, láthatóvá vált az Ő dicsősége – az Ő *teljessége dicsőséges*;
- az Ige „az Atya egyetlen Fia”, így a mennyei teljesség nem Istentől, hanem Istennen keresztül jutott el hozzánk – Isten nem angyalt, hanem *az Ő egyszülött Fiát küldte el, hogy részesítsen az Ő teljességében*;
- a Fiú teljessége a kegyelem teljessége – nem elnyomásban lesz részem, hanem *a teljesség minden áldásában*;
- ez a teljesség nemcsak a kegyelem, hanem az igazság teljessége is – nem egy igazságot elhallgató hízelgés kegyelmét kapom; *ez a kegyelem sziklaszilárd valóságban gyökerezik.*

Miközben Krisztus teljességének a kibontásában gyönyörködöm, hallom, amint Pál mondja, „Mert benne lakik az *istenség egész teljessége*” (Kol 2,9). Hallom, amint mondja, „Mert tetszett az *egész teljességnek, hogy benne lakjék*” (Kol

1,19). Majd ismét: „Benne van az ismeret és bölcsesség *minden kincse* elrejtve” (Kol 2,3).

Pál azért imádkozik, hogy *megtapasztaljuk* Krisztus teljességét – ne csak tudjunk róla, hanem teljünk be vele. Így hallom Őt értem is imádkozni: „...képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt, hogy mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység, és így megismerjétek Krisztus minden ismeretét meghaladó szeretetét, hogy *Isten mindent átfogó teljességére* jussatok” (Ef 3,18–19).

Isten teljessége *tapasztalati valóság*, mondja Pál, mert megadatik nekünk az erő, hogy felfogjuk Isten szeretetét annak magasságában, mélységében, hosszúságában és szélességében. Azaz a maga *teljességében*. Ez fantasztikus: Isten teljessége a Krisztus szeretete teljességének lelki megértése (megtapasztalása). Betölti az Isten Fiát, majd kiárad ránk.

Amikor tehát olvasom, hogy Pál a „Krisztus áldásának a teljességéről” beszél a rómaiaknak, mintha a saját tapasztalatáról számolna be. Mennyire szeretném, ha ti is tudnátok minderről!

Adjunk magunknak időt és csendet ebben az adventi időszakban, és vágyjunk erre a megtapasztalásra. Mondjuk el magunk számára Pálnak az Efézus 3,14–19-ben megfogalmazott imádságát – hogy eljussunk „Isten mindent átfogó teljességére”, hogy képesek legyünk felfogni „minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység”, és így meg-

ismerjük „Isten minden ismeretet meghaladó szeretetét”.

Ez az én értetek mondott imám ezen a karácsonyon – hogy tapasztaljátok meg Krisztus teljességét; hogy szívetekben meggyőződjetek a kegyelemnek a kegyelemre történő kiáradásáról; hogy Isten egyszülött Fiának a dicsősége felragyogjon a szívetekben, hogy megismerjétek Isten dicsőségének a fényét Krisztus színe előtt; hogy ámuljatok el, Krisztus mennyire valóságos tud lenni számunkra.

A kereső és megváltó küldetés

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (Lk 19,10)

Az *advent* szó azt jelenti: „érkezés”. Az évnek ebben az időszakában Isten Fia világba való eljövételének a jelentésére figyelünk. Ünneplésünknek olyan lelkülettel kellene történnie, amilyenrel Ő jött erre a világra. Érkezésének lelkületét a Lukács 19,10 foglalja össze: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Jézus eljövetele egy kereső és megváltó küldetés volt. „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Az adventi időszak lehetőséget ad, hogy Isten küldetésén gondolkodjunk, azon, hogy keresi és meg akarja váltani az elveszetteket az eljövendő haragtól. Isten feltámasztotta Jézust a halottaiból, és Ő „megszabadít minket az eljövendő haragtól” (1Thessz 1,10). Ebben az időszakban örvendezhetünk és áldhatjuk Istent, amiért Ő keres minket, megvált, küldetést teljesít, és nem tartózkodó, passzív vagy határozatlan. Ő soha nincs karbantartási üzemmódban, nem relaxál, nem engedi sodortatni magát az árral. Küld, nyomunkban jár, keres, ment. Ezt jelenti az advent.

Az Apostolok Cselekedetei Isten adventi szívét mutatja meg: hogyan keresi és menti meg az elveszettet. Elbeszéli, hogyan jut el Jézus adventje minél több emberhez ebben a világban, illetve miként értelmezte a korai egyház Jézusnak ezeket a szavait: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” Elmeséli annak a történetét, ahogyan a Jézus küldetése Isten függőleges adventjében meghajlik, és az egyház küldetésében Jézus vízszintes adventjévé válik. Bennünk.

Az első adventkor Jézus eljött a világba, és azóta minden advent egyre több embert az Ő folyamatos adventjére emlékeztet. Ez az advent tulajdonképpen a mi adventünk – a mi érkezésünk, a mi eljövételünk a körülöttünk élők, a Föld népeinek életébe.